

kuje ga tako za magaciniranje knjig (kmalu se bodo samo zlagale kot polena in se sploh ne bodo mogle več izposojati), za interno manipulacijo z bibliotečnim gradivom, za promet s strankami, skratka: biblioteka bo v dogledni dobi imobilizirana. Ostala ji bo samo še možnost, da svoj material magacinira in varuje, ne bo ga pa mogla več posojati. Za enkrat jo drži pokoncu samo še upanje, da bo v doglednem času dobila novo zgradbo, s katero bo rešena vseh neprilik. Dotlej pa ima poleg vseh drugih skrbi še to, da si svoj novi dom postavi in notranje uredi, da se o pravem času pripravi na težkoče, ki jo bodo zadele ob selitvi, in da si ob pravem času pride na jasno, katere so prve, najnujnejše naloge, ki jo čakajo v novi zgradbi. Kakor povsod drugod, je tudi v bibliotekarstvu prava „politika“ istovetna z umnim prevdarkom vsega, kar lahko bodočnost prinese.

(Konec prihodnjič.)

Sonet o ženi

Bogomil Fatur

O, ti si v meni, moškem, kakor meč,
od tebe moja je mladost preklana
in sem še zdaj boleč in črna rana
in si ne opomorem nikdar več.

Vem, ti si mi za smrt na pot poslana,
obraz je tvoj kot led strupen, skeleč,
nagnita je mehkoba tvojih meč
in tvojih prs sredica otrovana.

Ne, ne, jaz nočem, nočem, nočem umreti,
strupena kal si, iz srca izdreti
te hočem kot strupeno, gnilo kal

in v sočno polnem zdravju zaživeti —
Le kaj, če bom potem še sam brez tal
začel nazaj po tebi hrepeneti?